

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **MONSTA Brno, spol. s r.o.**, se sídlem v Brně, Kaštanová 141b, IČ 46971190, zastoupeným JUDr. Evou Zemanovou, daňovou poradkyní se sídlem v Brně, Přívrat 12, proti žalovanému **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 19.6.2008, č.j. 11061/08-1200-702271, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 7.760,- Kč k rukám JUDr. Evy Zemanové, daňové poradkyně se sídlem v Brně, Přívrat 12, do 30-ti dnů o právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19.6.2008, č.j. 11061/08-1200-702271, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalovaný zavázán k povinnosti nahradit žalobci náklady soudního řízení. Žalobce zdůraznil, že je přesvědčen, že toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a že jím byl zkrácen na svých právech vyplývajících pro

něj ze zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), tj. že mu bylo upřeno právo na zahrnutí nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů do základu daně za rok 2000 a vedle toho, že toto rozhodnutí trpí vadami řízení, které mohly mít také za následek jeho nezákonnost. Napadeným daňovým rozhodnutím žalovaný částečně vyhověl odvolání žalobce ze dne 19.12.2000, doplněnému podáními ze dne 18.2.2003 a 28.3.2003, proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za rok 2000 a snížil dodatečně vyměřenou daň z příjmů z částky 594.890,- Kč na částku 541.260,- Kč. Žalovaný takto rozhodl o uvedeném odvolání žalobce zcela shodně již podruhé, když jeho první rozhodnutí ze dne 17.2.2004, č.j. 1978/2003/FR/120, bylo Krajským soud v Brně nejprve potvrzeno a poté v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ke kasační stížnosti žalobce zrušeno pro vady řízení a věc tak byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Výrok napadeného rozhodnutí napadá žalobce v rozsahu zvýšení základu daně z příjmů o částku 1.598.500,- Kč z důvodu neuznání šesti dodavatelských faktur vystavených Ing. K. do daňových nákladů roku 2000 (str. 5-12 napadeného rozhodnutí). Žalobce a žalovaný tak zůstali po provedeném odvolacím řízení ve sporu ve věci zahrnutí šesti dodavatelských faktur vystavených fyzickou osobou Ing. K. za zprostředkování a ekonomické poradenství v celkové výši 1.598.500,- Kč do nákladů roku 2000. Uvedené faktury správce daně vyloučil ze základu daně s odůvodněním, že tyto služby nebyly ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 ZDP doloženy. Žalobce zdůraznil, že má za prokázané, že žalovaný porušil ustanovení § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“), neboť se neřídil právním názorem krajského soudu ze zrušujícího rozsudku ze dne 19.2.2008, č.j. 29 Ca 15/2007-33, když bez řádného odůvodnění opakovaně označil za legitimní důkaz svědeckou výpověď Ing. K., ačkoliv je v rozporu se všemi provedenými svědeckými výpověďmi i ostatními důkazy, a ani na výtku soudu se tak opět nezabýval žalobní námitkou nevěrohodnosti této výpovědi, když v reakci na požadavek soudu nedostatečně a nepravdivě odůvodnil neprovedení svědecké výpovědi Ing. P. a konečně s nedostatečným odůvodněním a bez přihlédnutí k ostatním důkazům a zjištěným okolnostem odmítl přihlédnout ke svědeckým výpovědím Ing. H., Ing. V. a Ing. Č., ačkoliv tyto výpovědi i podle soudu potvrdily poradenskou činnost Ing. K. pro žalobce v roce 2000 a svým obsahem byly v souladu s ostatními důkazy a výpověďmi zaměstnankyň žalobce. Žalovaný takto opakovaně postupoval v důkazním řízení v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 a § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), když nezhodnotil všechny důkazy jednotlivě a zejména ve vzájemné souvislosti, nepřihlédl ke všemu, co v předmětném řízení vyšlo najevo a nezjistil tak co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti. Žalobce poukázal na to, že k prokázání svých tvrzení o poskytnutí předmětných služeb Ing. K. předložil a navrhl v rámci daňové kontroly a odvolacího řízení dostatečné množství důkazů, ať už písemných dokladů nebo svědeckých výpovědí, které jsou svým obsahem v souladu a svědčí v jeho prospěch a trvá na tom, že těmito důkazy unesl důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP. Žalobce je přesvědčen, že touto žalobou a všemi zde označenými důkazy vyvrátil argumenty napadeného rozhodnutí a potvrdil nevěrohodnost svědecké výpovědi Ing. K., která se stala pro žalovaného opět jediným stěžejním důkazem a nemohla mu proto stačit k prokázání nepravdivosti tvrzení žalobce ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 ZSDP. Žalobce má tedy poskytnutí

předmětných služeb za prokázané a dle jeho názoru žalovaný navíc neoprávněně odmítl přihlídnout k doloženému dosažení zdanitelných příjmů vlivem poskytnutí předmětných služeb s odůvodněním, že oprávněnost zahrnutí fakturovaných částek žalobce neprokázal, a proto je dosažení zdanitelných příjmů bezpředmětné. Mimo uvedeného pak z celé řady označených důkazů včetně provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že není pravdivé tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalobce nedisponuje žádnými písemnými materiály, ze kterých by vyplynula činnost Ing. K. Vedle toho však zde žalovaný posléze naprosto protichůdně uvádí, že žalobce sice ke svým tvrzením předložil důkazní prostředky, ovšem nepodařilo se mu tvrzené skutečnosti prokázat a že veškeré shromážděné písemnosti vyhodnotil ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 ZSDP a dle výše uvedených závěrů prokázal ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 ZSDP existenci skutečností vyvracejících věrohodnost předkládaných důkazních prostředků. Jaké konkrétní uvedené závěry má na mysli, však žalovaný v této souvislosti neuvádí a splnění své důkazní povinnosti tak na místo jejího řádného odůvodnění pouze konstatuje, navíc opět s poukazem na svědeckou výpověď Ing. K., jejíž soudem vyslovenou nevěrohodnost dle žalobce nevyvrátil, jak je zdůvodněno výše. Nevěrohodnost celé řady žalobcem předložených a navržených důkazů takto nemohl žalovaný řádně prokázat, jak tvrdí, a svoji důkazní povinnost z ustanovení § 31 odst. 8 ZSDP tak nesplnil. Navíc o stránku dříve v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný současně své důkazní břemeno výslovně odmítá s tím, že toto jednoznačně tíží daňový subjekt a nelze ho tedy na správce daně přesouvat. Mimo nezákonný postup v důkazním řízení tak i uvedené rozpory v jednotlivých tvrzeních žalovaného činí jeho rozhodnutí nesrozumitelným, nepřezkoumatelným a nezákonným a jen dokreslují účelový postup žalovaného zaměřený na předem učiněný subjektivní závěr o nepravdivosti tvrzení žalobce. S ohledem na výše uvedené trvá žalobce na tom, že poskytnutí předmětných služeb Ing. K. prokázal, že žalovaný jeho tvrzení zákonným způsobem nevyvrátil a že si tak tyto služby, které navíc vedly k dosažení zdanitelného příjmu, oprávněně a v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 ZDP zahrnul do základu daně z příjmů za rok 2000.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 5-13) a předložený spisový materiál odmítl porušení ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. a jednotlivých ustanovení ZSDP a ZDP tvrzených žalobcem v žalobě. Zdůraznil, že z žaloby plyne rozdílný pohled na hodnocení shromážděných důkazních prostředků žalobcem a odvolacím orgánem, kdy předmětem sporu je daňová uznatelnost nákladů ve výši 1.598.500,- Kč za zprostředkování a ekonomické poradenství Ing. K., kdy žalobce zaúčtoval na účet 518 – ostatní služby a následně uplatnil do daňových nákladů provizi na základě faktur vystavených fyzickou osobou Ing. J. K., S. 41, B., DIČ 290-5805041561. Jednalo se o faktury:

- 1) č. 58/00 (1100/3551) ze dne 25.9.2000 za zprostředkování ve výši 385.000,- Kč,
- 2) č. 61/00 (1100/3552) ze dne 25.9.2000 za zprostředkování ve výši 200.000,- Kč,
- 3) č. 59/00 (1100/3554) ze dne 25.9.2000 za zprostředkování ve výši 100.000,- Kč,

- 4) č. 62/00 (1100/3556) ze dne 25.9.2000 za zprostředkování ve výši 227.500,- Kč,
- 5) č. 69/00 (1100/3985) ze dne 5.10.2000 za ekonomické poradenství ve výši 500.000,- Kč,
- 6) č. 86/00 (1100/4093) ze dne 5.10.2000 za ekonomické poradenství ve výši 186.000,- Kč.

Ani žalobcem uváděné množství předložených důkazních prostředků v průběhu daňové kontroly a dále v průběhu odvolacího řízení neovlivnilo a ani nemohlo ovlivnit závěr správce daně (a žalovaného) a unesení důkazního břemene daňovým subjektem ve věci prokázání daňové uznatelnosti předmětných výdajů. Počet důkazních prostředků totiž v žádném případě nelze zaměňovat za schopnost důkazních prostředků prokázat tvrzení daňového subjektu. Žalovaný uzavřel, že má za prokázané, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí nezákonnostmi tvrzenými žalobcem, a proto navrhl, aby soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující ve věci relevantní skutečnosti.

Dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2000 do 31.12.2000 ze dne 29.11.2002, č.j. 162808/02/291913/2924, dodatečně vyměřil správce daně 1. stupně žalobci daň z příjmů právnických osob ve výši 594.890,- Kč.

Z protokolu o výsledku svědka ze dne 11.6.2002, č.j. 98290/02/291931/3836, vyplývá, že svědek Ing. J.K. před správcem daně 1. stupně ke sporným dodavatelským fakturám a příjmovým dokladům k nim uvedl, že tyto faktury a příjmové doklady mu byly předloženy k podpisu panem P. P. Pana P. zná z bývalého bydliště v B. – L., H. n. 2, a ví, že do konce roku 2000 pracoval jako prodejce firmy Karcher a spolupracoval i s žalobcem. Od roku 2000 pana P. neviděl a nemá zdání ani o jeho bydlišti a zaměstnání. Potvrdil, že osobně zná jednatele žalobce Ing. J. M., přičemž služby v roce 2000 pro žalobce neprováděl.

Z protokolu o ústním jednání před správcem daně 1. stupně ze dne 24.10.2002, č.j. 114997/02/291931/3836, je zřejmé, že jednatel žalobce Ing. J. M. zdůraznil, že Ing. K. pro žalobce provedl práce, za které dostal zapláceno, peníze převzal hotově na pokladně žalobce a stvrdil svým podpisem. Veškeré práce pro žalobce provedl a předal. V této souvislosti odkázal na obsah složky listinných důkazů, které žalobce předal správci daně 1. stupně dne 23.9.2002 (v terminologii správce daně 1. stupně tzv. modrá složka). Dále uvedl, že výsledku svědka Ing. K. nemohl být osobně přítomen, neboť v měsíci květnu 2002 se mu přihodil vážný úraz s kolenem a dne 27.5.2002 prodělal složitou operaci. Dva měsíce byl upoután na lůžko a dále dva až tři měsíce následně rehabilitoval. Z tohoto důvodu se nechal zastupovat při výsledku svědka Ing. K. před správcem daně 1. stupně Ing. M. Zdůraznil, že s tvrzeními svědka Ing. K. ve věci zásadně nesouhlasí. V této souvislosti odkázal na sporné daňové doklady a ve věci předložené ostatní listinné důkazy.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 19.6.2008, č.j. 11061/08-1200-702271, tak, že dodatečně vyměřenou daň z příjmů právnických osob v dodatečném platebním výměru ze dne 29.11.2002, č.j. 162808/02/291913/2924, po provedeném odvolacím řízení změnil z částky 594.890,- Kč na částku 541.260,- Kč. Ke zvýšení základu daně o částku 1.598.500,- Kč žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že správce daně 1. stupně dožádal dle ustanovení § 5 odst. 1 ZSDP v souvislosti s prováděnou daňovou kontrolou ve společnosti žalobce o provedení šetření sporných faktur místně příslušný finanční úřad dodavatele služeb – Ing. J. K. Jmenovaný dne 4.12.2001 do protokolu o ústním jednání, který byl sepsán v průběhu vedeného daňového řízení místně příslušným správcem daně (FÚ Brno III) u fyzické osoby – Ing. J. K. uvedl, že si „nemůže vzpomenout“ a pokusí se vše vyjasnit do 11.12.2001. Dne 16.4.2002 se Ing. K. – dodavatel služeb do protokolu o ústním jednání u místně příslušného správce daně vyjádřil tak, že: *„uvedené faktury jsem nevystavil. Pro firmu MONSTA Brno, spol. s r.o., jsem neprováděl žádné zprostředkování, ekonomické poradenství ani propagaci. Peníze jsem od firmy MONSTA Brno nepřijal. S nikým z této firmy jsem nejednal.“* Na základě těchto informací přistoupil správce daně 1. stupně k předvolání Ing. K. ke svědecké výpovědi za účasti zástupce žalobce. Svědek Ing. K. do protokolu dle ustanovení § 8 ZSDP ze dne 11.6.2002, č.j. 98290/02/291931/3836, uvedl, že zná osobně Ing. J. M. – jednatele žalobce, žádné služby však pro uvedenou společnost v roce 2000 neprováděl. Na otázku, zda vystavil sporné faktury uvedl, že vystavené faktury mu byly předloženy panem P. P. k podpisu. Sporné faktury a k nim příslušné smlouvy Ing. K. pouze podepsal a dále potvrdil i podpisy na příjmových pokladních dokladech. Dále žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že v průběhu daňové kontroly dne 23.9.2002 doručil žalobce správci daně 1. stupně složku s doklady k probíhající kontrole týkající se dodavatelských faktur od Ing. K. Předložené písemnosti, které jsou po formální stránce v pořádku, však neprokazují provedení vyfakturovaných služeb Ing. K. K šesti sporným fakturám a k nim doloženým důkazům žalovaný zdůraznil, že žalobce v tomto směru neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní. Uzavřel, že žalobcem navrhovaná výpověď P. P. nebyla správcem daně provedena, a to s ohledem na skutečnost, že ani Ing. K., ani nikdo ze zaměstnanců žalobce nebyl schopen tuto osobu blíže identifikovat.

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je zcela důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

V projednávané věci soud považuje za prioritní zdůraznit, že hodnocení ve věci provedených důkazů ze strany správního orgánu 1. stupně, stejně jako žalovaného, považuje ze velmi neobvyklé. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je ve

své podstatě vystavěno na závěru o věrohodnosti výpovědi svědka Ing. K. Soud však jeho výpověď považuje ze zcela alibistickou. Tímto svědkem vystavené sporné dodavatelské faktury včetně příjmových pokladních dokladů představují celkovou spornou částku ve výši 1.598.500,- Kč, tudíž s ohledem na dosažené vysokoškolské vzdělání a získaný akademický titul tohoto svědka, soud nesdílí, stejně jako žalobce, závěr žalovaného, o neprokázání spolupráce tohoto svědka Ing. K. s žalobcem. V případě, pokud by žalovaný hodnotil skutečný obsah ve věci provedených všech ostatních důkazů dle jejich faktického obsahu, nepochybně by dospěl k jinému skutkovému a posléze právnímu závěru ve věci.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 ZSDP (ve znění ke dni rozhodování finančních orgánů) při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Podle ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Podle ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Hodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti předpokládá, že pravdivostní hodnota určitého důkazu je nejprve posuzována izolovaně (např. věrohodnost, kdo ji podává – svědek) a pak je srovnávána s jinými důkazy, které byly uznány také za věrohodné. Pokud by při takovém hodnocení nastal logicky rozpor, musel by se odstranit novým hodnocením všech získaných důkazů. Hodnocení důkazů správcem daně podle jeho úvahy je odvislé od erudice, vzdělání, praxe konkrétního pracovníka a pro svou složitost a nutnost komplexního pohledu na věc nemůže být zákonem upraveno podrobněji. Toto hodnocení důkazů není žádnou libovůlí správce daně. Musí zabezpečit přesné, pravdivé a úplné zjištění skutkového stavu věci. Správce daně je povinen chránit zájem státu, který je pro něho prioritní. Při výběru daní však nemůže vycházet pouze z fiskálního zájmu státu, ale cílem musí být vybrání daně ve správně stanovené výši. Je zcela v pravomoci správce daně, aby posoudil závažnost jednotlivých důkazních prostředků. Vždy však platí, že se musí s těmito důkazními prostředky nejprve nějakým způsobem vypořádat, neboť je jeho povinností zjistit skutkový stav dostatečným způsobem, zjistit skutkový stav zákonným způsobem, právní zjištění, které z takto zjištěného skutkového stavu správce daně dovodí, nesmí být s tímto skutkovým stavem v rozporu a při svém rozhodování nesmí porušit pravidla logického vyvozování. (Srov. Kubík, J.: Správa daní a poplatků. Komentář. 7. aktualizované vydání. Nakladatelství ANAG 2009, s. 40).

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného k šesti sporným fakturám je zřejmé, že toto je vystavěno na dle názoru soudu nepravdivé výpovědi svědka Ing. K., neboť zbývající ve věci realizované důkazy prokazují příčinnou souvislost mezi vyplacenými

nemalými finančními prostředky ze strany žalobce a faktickou činnost tohoto svědka ve prospěch žalobce.

Zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 3 ZSDP nelze vykládat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry musí naopak vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena a plně podléhá kognici správních soudů. Správce daně není oprávněn k tomu, aby některé předložené důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2008, č.j. 5 Afs 5/2008-75, dostupný na www.nssoud.cz).

Pokud jde o posouzení skutkových závěrů žalovaného, nelze v této souvislosti opominout rozložení důkazního břemene mezi žalobce a žalovaného, jak vyplývá z ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP a z ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP. I k těmto otázkám se jak Ústavní soud, tak Nejvyšší správní soud, mnohokrát vyslovili. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 5 Afs 129/2006-142, dostupného na www.nssoud.cz, lze v této souvislosti připomenout: „*Nepochybně by žalobce důkazní břemeno neunesl v případě, deklaroval-li by účetní případ doklady, jimž by se po stránce formální nedalo ničeho vytknout, avšak osoba, která je měla vystavit, neexistuje, resp. tvrdí, že takové doklady nevystavila. Tak tomu ale v daném případě nebylo. Není pochyb o fyzické existenci dodavatelů. Důkazní břemeno ohledně prokázání vynaložených výdajů na práce, o nichž potvrdili, že vykonali oproti příjmům, které od stěžovatele obdrželi, resp. uskutečnění zdanitelných plnění samotnými dodavateli stěžovatele, stíhá pouze tyto, nikoli však stěžovatele samotného. Skutečnost, že osoby odlišné od stěžovatele nesplnily svou zákonnou povinnost a nepodaly daňová přiznání, nemůže být důvodem pro závěr o neunesení důkazního břemene stěžovatelem. Evropský soudní dvůr ve spojených případech C-354/03 (Optigen), C-355/03 (Fulcrum Electronics) a C-484/03 (Bond House) vyslovil, že nárok na odpočet nemůže být dotčen skutečností, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena daňovým podvodem, o němž plátce neví nebo nemůže vědět. Každá transakce musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi.*“

V daném případě se tedy soud ztotožňuje s námitkou žalobce týkající se nevěrohodnosti výpovědi svědka Ing. K., a to v návaznosti na ostatní ve věci provedené důkazy, které byly ze strany žalovaného hodnoceny jednostranně v neprospěch žalobce. Jen pro úplnost argumentace si soud dovoluje k prokázání faktické realizace činnosti svědka Ing. K. ve prospěch žalobce poukázat na dvě další faktury, k nimž žalovaný nepřihlédl a nijak nehodnotil, a to fakturu č. 73/00 ze dne 9.11.2000 v návaznosti na předchozí fakturu č. 60/00 ze dne 25.9.2000, související s částkou 500.000,- Kč.

Vzhledem k tomu, že skutkový stav věci, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu v provedených důkazech, řešení dalších žalobních bodů je za tohoto stavu věci předčasné. Soud přisvědčil námitce žalobce týkající se neobjektivního hodnocení jeho účetnictví žalovaným. Proto nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 19.6.2008, č.j. 11061/08-1200-702271, pro vady řízení bez jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušit, neboť skutkový stav věci, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu v provedených důkazech.

V dalším řízení bude třeba, aby žalovaný objektivně vyhodnotil všechny ve věci provedené důkazy, a to dle jejich faktického obsahu. Ve věci zejména přistoupí k doplňujícímu výslechu svědka Ing. K., a to za osobní účasti jednatele žalobce Ing. M. Svědka Ing. K. bude konfrontovat se všemi důkazy ve věci již provedenými a bude žádat jeho stanovisko k nim a rovněž bude důsledně žádat o bližší identifikaci údajů týkajících se svědkem uváděné osoby P. P., přičemž tuto verzi o roli osoby P. P. považuje soud za velmi nepravděpodobnou. Dospěje-li poté žalovaný k závěru, že i tuto osobu, tj. osobu P. P. je třeba ve věci k objektivnímu zjištění skutkového stavu věci vyslechnout, učiní tak. Základem nového rozhodnutí žalovaného ve věci však bude především objektivní posouzení všech provedených důkazů, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti, tedy zjištění skutkového stavu věci a jeho následné správné právní posouzení.

Žalovaný je v dalším řízení v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku. V novém rozhodnutí bude proto žalovaný dbát, aby věc měla spolehlivou oporu v objektivním posouzení provedených důkazů, které se stanou rozumným podkladem pro objektivní zjištění skutkového stavu věci a jeho následnou právní kvalifikaci.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl ve spojení s ustanovením § 35 odst. 2 věta druhá s.ř.s., podle něhož za zastupování náleží odměna; nestanoví-li zvláštní předpis jinak, se užije obdobně zvláštní právní předpis, jímž jsou stanoveny odměny a náhrady advokátům za poskytování právních služeb. Náklady ve věci úspěšného žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, z odměny za zastoupení daňovou poradkyní, a to podle sazby vyplývající z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon právní služby, a to za tyto úkony právní služby: a) převzetí a příprava zastoupení ze dne 12.8.2008 a b) písemné podání soudu ze dne 20.8.2008, dále ze dvou náhrad hotových výdajů po 300,- Kč a z 20% DPH ve výši 960,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s. Celkem se jedná o částku ve výši 7.760,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit přímo k rukám JUDr. Evy Zemanové, daňové poradkyně, se sídlem

v Brně, Přívrát 12. Ke splnění této povinnosti pak soud stanovil lhůtu 30-ti dnů od právní moci rozsudku, neboť tuto považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 22. července 2010

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu